

[Kirkeministeren.]

Man maa stadig holde sig for Øje, at det ikke er Politikerne, der har rejst Sagen og gennemført den paa Trods af Ønsker og gængs Opfattelse. Kravet er kommet udefra — det er vel endda rettere at sige indfra — fra Menigheder eller Menighedskredse. Problemet lever meget stærkt i store Befolkningslag. Det anses af dem for helt nødvendigt, at det løses.

Et Flertal i Rigsdagen gav Tilslutning til den Lov, der fastslaaer Kvinders Adgang til at blive Præster. Nu kommer dette Forslag, der skal skabe de praktiske Muligheder derfor.

Da jeg havde noteret et Udkast til det, jeg her har sagt, læste jeg i Gaar „Kristeligt Dagblad“'s ledende Artikel, som andre ærede Medlemmer har været inde paa. Ogsaa jeg vil gerne gøre nogle faa Bemærkninger om den. Det forekom mig at være en mærkelig Artikel, noget rodet i sin Opbygning, men alt i alt en omgaaende Bekræftelse paa Berettigelsen af de Betragtninger, jeg her har anstillet.

Der kommer, som de, der har læst denne Artikel, vil erindre, først nogle ironiske og forargede Vendinger om Rigsdagen, der „opfører sig som en Synode“. Hvorfor nu en saadan Opstilling af Problem og Situation? Er hele denne Lovgivning da et Paafund af Politikerne, en upaakrævet Indblanding? Tværtimod!

Som jeg sagde før: Ønsket og Kravet om at aabne Adgang for Kvinder til at blive Præster lever stærkt i meget vide kirkelige Kredse, og det er disse Ønsker og Krav, Loven af 4. Juni d. A. er udsprunget af. Det Forslag, vi her behandler, er den nødvendige Konsekvens af Loven, hvis den ikke bare skulde blive en Skueret.

Er det saaledes, at Rigsdagen lovgiver imod en nogenlunde enig Kirke? Nej! Som jeg allerede har nævnt, er der inden for Kirkefolket stort Flertal for den Lovgivning, her er Tale om.

Staar Biskopperne enige? Nej, heller ikke. Ogsaa dem kritiserer „Kristeligt Dagblad“ for deres Mangel paa Enighed. Bladet peger endvidere paa de stærke Modsætninger mellem Præsterne — et Forhold, der som bekendt ofte giver sig særdeles voldsomme og ikke lige tiltalende Udtryk.

Men kan alt dette være nogen brugelig

Baggrund for Kritikken af Rigsdagens Virksomhed? Det vilde være bedre, om „Kristeligt Dagblad“ brugte sine Kræfter til at underbygge et vist Sammenhold og en vis Tolerance, der netop vilde være befordrende for Helheden. Det er altid saa let og behageligt at vende Kritikken udad mod andre. Det er sværere at stille sig selv under Kritikkenes Søgelys.

I de Indlæg, der nu er kommet fra de ærede Ordførere, har man navnlig samlet sig om § 7.

Det ærede Medlem Fru Bodil Koch udtalte sig ogsaa om Bestemmelsen i § 3, der begynder med Ordene: Naar Kirkeministeriet herefter finder, at Sagen er i Orden, o. s. v. Det ærede Medlem saa særlig en Fare for, at i de Tilfælde, hvor der sad en kontrær Minister paa Posten, kunde han trække Sagen i Langdrag. Jeg tror ikke, det skal forstaas saaledes. Jeg tror, det ærede Medlem lægger mere i Ordene, end der er Tale om. Men jeg er naturligvis paa dette Omraade, som hvad andre her rejste Spørgsmaal angaar, i høj Grad rede til en Drøftelse i det Udvalg, der nu nedsættes.

Det, man koncentrerer sig om, er som sagt § 7. Jeg kan her sige, at da jeg første Gang gennemgik det Udkast til Lovforslaget, som min Forgænger havde udarbejdet, og som med kun faa Ændringer er blevet forelagt nu, slog jeg netop ned paa dette Punkt. For i dette Udkast var — det har jeg Lov til at røbe — Ordet „Kirkeministeren“ anvendt. Jeg var ganske klar over, at man i vide Kirkekredse vilde betragte det som en Udfordring, hvis jeg kom med et saadant Forslag, og jeg fik det derfor til at dreje sig om Institutionen i Stedet for om Personen. Jeg er ganske enig med ærede Medlemmer i, at det ikke vilde være heldigt, at en politisk Minister, der maaske, som et af de ærede Medlemmer sagde, stod temmelig fremmed over for alt, hvad der vedrører Kirken, skulde have Tilsyn paa dette vigtige Omraade. Vi har ikke, i hvert Fald ikke indtil nu, kunnet finde en Udformning, der skabte en virkelig Udvej, men jeg kan sige, at jeg i høj Grad er rede til at drøfte det med Udvalget. Det skulde glæde mig, om vi kunde finde en Udvej her, der kunde tilfredsstille Partierne, og som vi kunde regne med vilde dække det, vi alle sammen tilsigter.